

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Holly jõulud

*Holly jäi jõulupühade ajaks koduta...
kuid siis kutsus Jordan ta enda juurde.*

Kodulinna hurmurid

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Holly and Mistletoe
2005

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1996 by Susan W. Macias
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B11387120
ISBN 978-9949-82-667-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Barbara Zeigerile.

Soovisin nii väga luua veel ühe tuletõrjuja, kellesse sa
saaksid armuda. Siin ta on. Head lugemist!
Armastuse ja tänuga aastatepikkuse sõpruse eest.

ESIMENE PEATÜKK

NAINE, kes ta kõrval istus, hoidis kramplikult ta käest. Justkui kardaks, et mees võib iga hetk minema tormata. Naise silmad olid suletud ja tema huuled liikusid vaikselt vestluses. Pikad blondid juuksed langesid ta õlgu mööda alla ja ulatusid kokku põimitud sõrmedeni.

Jordan Haynes tundis ümbrusest ja lõhnast, et nad on haiglas. Hägusus tema meeltes andis märku sellest, et ta oli saanud tugevat valuvaigistit. Kuid ta ei teadnud, kes see naine on. Kes iganes ta ka ei olnud, oli ütlemata kena, et ta niiviisi Jordani pärast muretses.

Naise pea vajus nõksu võrra madalamale ja Jordan tundis, kuidas üks juuksesalk tema randmele vajus. Nagu jahe siid, mõtles ta ja soovis, et ta teises käes oleks piisavalt jõudu, et sellega neid nisukarva kiharaid puudutada. Ta käsi ei tõusnud. Tundus, nagu oleks sellele tinast elevant vajunud. Jordan teadis, et tegemist oli kõigest nõrkusega. Nii et naise

juuste puudutamise asemel pööras ta hoopis tähelepanu tema näole.

Naise põsesarnadel ja ninal olid tedretähnid. Tedretähnid. Jordani nägu tõmbus grimassi. Naise laia suu nurgad kaardusid üles. Peale tumeda ripsmetuši ei paistnud ta meiki kasutavat. Jordan oleks olnud nõus viiekümnele dollarile kihla vedama, et naise silmad on sinised ja et ta oli keskkoolis ergutusmeeskonnas tantsinud. Ta nägi nii terve välja, nagu oleks piimareklaamist välja astunud. Mida see naine tema haiglavoodi kõrval tegi?

Naise juuksed jätkasid Jordani naha silitamist. Pehme sile puudutus tekitas erootilisi fantaasiaid, mida Jordani nõrgenenud keha kuidagi täide ei oleks saanud viia. Vähemalt mitte lähiajal.

Ta eemaldas käe naise haardest. Naine avas kohe silmad. Jah, tumesinised. Jordan võlgnes endale viiskümmend dollarit. Ta oli nõus selle raha kohe ära maksma, kui ta siit välja saab.

Naine naeratas. Tema roosad huuled avanesid ja näitasid valgeid hambaid. Ta naeratus oli nii rahulolev, nagu oleks ta loteriiga võitnud.

„Te ärkasite üles,“ ütles ta ja haaras siis uuesti Jordani käest. Tema naeratus laienes veelgi. „See rõõmustab mind. Õde ütles, et teiega saab kõik korda, aga ma muretsesin ikka. Kuidas te end tunnete? On teil valu? Kas soovite midagi juua?“

Jordan üritas vastata, kuid ta kurk oli selleks liiga kähe. Ta hakkas kõhima. Enne kui ta kõhahoog rauges, oli naine juba püsti tõusnud ja väikesest plastkannust klaasi vett valanud. Ta toetas Jordanit ühe käega õlgadest ja tõstis klaasi talle huultele.

„Rahulikult,“ ütles ta.

Jordan kuuletus. Kui ta poole veest ära oli joonud, noogutas ta, ütlemaks, et on lõpetanud. Naine pani klaasi voodi juures olevale lauale ja istus jälle voodi kõrvale. Sel korral võttis ta mõlema käega Jordani käest ja enne kui Jordan sõrmed ära jõudis tõmmata, oli naine need juba enda omadega koos oma rinnale surunud.

Jordan pidi sellele tähelepanu pöörama. Kui naine hetkest püsti oli olnud, oli Jordan kiirelt tema ümarusi märganud. Imelisi ümarusi. Tema rinnad olid otse puberteediealiste noormeeste unelmatest. Praegu puhkas Jordani ranne nende ja tema nimetissõrme nukk naise rangluuotste vahel. Sellel, et naise avar dressipluus kuigi võrgutav polnud, ei olnud enam mingit tähtsust. Jordan oleks olnud täielikult rahul sellega, kui nad kogu ülejäänud päeva nii veedaksid.

Siis märkas ta aga naise siniseid silmi tumenemas. Tal tekkis ebamugav tunne, et naine võis pisaratega võidelda. Oh ei, ükskõik mida, aga mitte seda.

„Kes te olete?“ küsis ta, hääli ikka kähe.

Naine vaatas teda silmi pilgutamata ja naeratas jälle. „Ma olen Holly Garrett.“ Ta teatas seda nii, nagu selgitaks see kõike.

Jordan ei tundnud ühtegi Holly Garrettit, kuid lähtudes puhtalt pilgust, millega naine teda vaatas – justkui oleks Jordan ainuisikuliselt maailma päästnud –, tundus Jordanile, et naine tunneb teda.

Suurepärane. Valuvaigistid pidid talle kummaliselt mõjuma või hakkas ta vaikselt hulluks minema.

„Ja?“ õhutas ta naist rääkima.

Naine vaatas teda hetke tühja pilguga ja hakkas siis naerma. Jordan tundis selle vibratsiooni oma käel, mis ikka veel naise rinna vastu surutud oli. Sõbralikult, mõtles ta. See oli atraktiivsete naiste puhul üks lummas harjumus.

„Te päästsite tormis minu kassi,“ ütles naine.

Nüüd hakkasid mälestused Jordanini jõudma ja ta pidi oigama. Tugev tormituul oli suure puu ümber lükanud ja ühe garaaži kohal olnud korteri purustanud. Lisaks sellele, et hoone katki oli, olid ka torud viga saanud ja korteris tekkis üleujutus. Selleks ajaks, kui nad meestega kohale jõudsid, ei olnud enam palju, mida päästa. Ta mäletas ühte naist, kes meeleheitlikult kinni kiilunud ust avada püüdis. Kõik oli vee all.

Kahekorruseline hoone oli kokku kukkumise äärel. Jordan oli naise pihast haaranud ja ta ohutusse kaugusesse viinud. Terve selle aja oli too oma neetud kassist kisendanud. Jordan oli nagu loll tõesti kassi järele läinud. Siia see ta siis tõi. Ta oli vähem kui pool aastat Glenwoodis tagasi olnud ja juba oli ta haiglas. Neetud küll.

„Te olite imeline,“ ütles Holly, hääle rõhutatult emotsionaalne. „Ma ei tea, mida ma küll teinud oleksin, kui midagi juhtunud...“ Ta hääle vaibus.

„Ah, aga midagi ei juhtunud, ega ju?“

Naine nuuksatas. „Aitäh,“ pobises ta ja pigistas Jordani sõrmi.

„Ma tegin vaid oma tööd,“ vastas Jordan vaikselt häälele. Ja üsna kehvasti ka veel sealjuures. Küllap ootas teda jaamas ees korralik lõõpimine.

Arvestades valu jalgades ja seljas, ei saa ta veel mõnda aega tööle tagasi. Kõik olid näinud, mis juhtunud oli. Ta oli kassi

leidnud ja ohutult korterist välja saanud, vingerdav karvapall mantli all. Kui nad rõdule jõudsid, oli kass üritanud põgeneda. Jordan oli kartnud, et loom võib tuletõrjeautode ja inimsumma vahel viga saada või kaduma minna, nii et ta oli looma tugevalt paigal üritanud hoida. Nad olid teineteisega maadelnud ja kass oli talle peaaegu ära teinud. Lõpuks oli Jordan siiski peale jäänud, kuid selle hinnaga, et ta oli märjal rõdul libisenud ja mööda majakülge garaaži ette maha prantsatanud.

Kõigi nähes. See võttis vanduma.

„Kui hullud vigastused on?“ küsis ta oma jala poole vaadates. Sellel oli tekk peal, nii et ta ei olnud kindel, kas jalg oli lahases või mitte.

Holly raputas pead. „Neid ei olegi. Ma käisin Mistletoega loomaarsti juures, aga temaga on kõik kõige paremas korras.“

„Ma ei mõelnud kassi,“ ütles Jordan kuivalt.

Naine vaatas teda hetke ja punastas siis. Värv ronis mööda kaela talle põskedele ja tõusis kuni juuksepiirini üle kogu näo. Tema huuled moodustasid täiusliku sõõri.

„Oh.“

Naine vaatas alla ja näis alles nüüd mõistvat, et ta Jordani kätt enda rinnale surub. Ta lasi käe lahti. „Palun vabandust. Te mõtlesite *teie* vigastusi. Ma ei tea neist kuigi palju. Óde ütles, et te saate homme koju, nii et väga hullud vist mitte.“ Naine vaatas teda kiiresti. „Mul on nii kahju, et meist nii palju tüli oli.“

Hüljatud käsi tundus nüüd jahe. Jordan igatses naise soojust ja soovis jälle tema südame põksumist tunda. Rääkimata tema muljetavaldavate rindade lähedusest.

„Ma tegin vaid oma tööd,“ ütles ta jälle.

Naine raputas pead. „Ei, te tegite palju rohkem. Üks teine tuletõrjuja ütles, et kassi pärast tagasi minemine oli ohtlik. Ta rääkis midagi hoone struktuursest terviklikkusest. Ja nüüd olete te vigastatud. Ma tunnen end selle pärast nii kohutavalt. Kui ma seda kuidagi heastada saan, siis pruugib teil seda vaid öelda.“

Jordan mõtles, kas ta võiks paluda, et naine tema käe jälle rinnale võtaks, kuid enne küsimuse sõnastamist avanes palati uks ja ruumi astus pool tosinat inimest.

Esimene oli Jordani noorem vend Kyle. „Kuulsin, et sa kukkusid kõrgelt alla,“ ütles ta laialt naeratades. „Sa oled ka kõigeiks valmis, et vaid sangar olla.“

Kaks tema vennanaist lükkasid Kyle'i eemale. Elizabeth ja Rebecca tormasid Jordani juurde. „Kuidas sa end tunned?“ küsis Elizabeth.

„Sa võid meie juurde tulla,“ pakkus Rebecca. „Meil on piisavalt ruumi.“

Tema kolmas vennanaine, Sandy, küsis: „Kas murdsid mõne luu?“

„Ma pole veel päris kindel,“ vastas Jordan, kuid tema vastuse ujutasid üle tema kahe vanema venna, Travise ja Craigi, meditsiinilised ekspertarvamused Jordani tervislikust seisukorrast.

Nende kõigi sõber Austin Lucas astus teisele poole Jordani voodit ja andis talle terekäe. „Mul on hea meel, et sa ellu jäid.“

„Mul ka,“ vastas Jordan ja mõistis, et Holly ei olnud enam nendega. Kuidagi oli naisel õnnestunud minema lipsata, kui ta pere sisse vajus.

Jordan vaatas teda ümbritsevate inimeste murelikke nägusid. Nad rääkisid omavahel Jordani tervisest ja vaidlesid selle

üle, kelle juures Jordan elama peaks, kuni ta täielikult taastunud on. Ta lasi vestlusel end sooja muretekina katta. Ta teadis, et kõik siin toas hoolisid temast just nii, nagu tema kõigist neist hoolis. Ta armastas neid, aga ta ei kuulunud alati kõigi nendega kokku. Nagu Austin, veetis ka Jordan palju aega teisi kõrvalt vaadates ning mitte aru saades, kuidas nad omavahel alati üksteist mõistavad.

Nii et ta lasi neil vaielda, sest teadis, et ükskõik, mida nad otsustavad, lõpuks teeb ta ikka seda, mida ise tahab. Ta läheb üksi koju. Ta eelistas üksi kodus olla.

„JAH, see on tõesti väga *macho*, aga nii ei saa.“ Elizabeth Haynes oli käed puusa pannud. Kuigi tema abikaasa ei olnud Haynesi vendadest vanim, oli Travis olnud neist esimene, kes abiellus, nii et Elizabeth oli vennanaiste seas liidripositsioonil. Praegu rääkis ta nende kõigi nimel ja Jordanile ei meeldinud see, mida ta ütles.

„Ma jään koju,“ ütles ta ja jõllitas trotslikult. Fakt, et ta nende kõigi vahel selili lamama pidi, nõrgendas mõnevõrra tema sõnumi jõudu, kuid ta üritas sellest mitte välja teha.

„Hästi. Jää siis, aga mitte üksi.“

Jordan tõstis käe näo juurde ja hõõrus silmi. Kõik oli valus: ta jalad, rind, selg, isegi juuksed valutasid. Ta oli lõpetanud valuvaigistite võtmise. See võis viga olnud olla.

Elizabeth istus voodi serval ja võttis Jordani käe. See meenus talle, kuidas üks teine naine hiljuti tema kätt oli hoidnud. Ta ei suutnud lakata Holly Garretti peale mõtlemast. Reeglina vältis ta romantilisi suhteid. Aga sel korral oli ta valmis oma